

Уз Бранкицу се осећају сигурније

нису способни да сами брину о себи због старости или болести. Наши задатак је да корисницима, поред неге и помоћи, припремимо и лакше оброке за које није потребно много времена, да одемо у набавку намирница и лекова, обавимо плаћање доспелих рачуна и слично.

За две године колико радим овај посао усевала сам да усвојим добру комуникацију са свим људима и нисам имала никаквих непријатности. Треба проценили како прићи корисницима, да ли су и када расположени за разговор, осећају ли се добро или имају лош дан, па на основу тога се и понашати. Посао се, пре свега, мора обављати професионално, али и показати љажњу и бригу о њим људима. Трудим се да им увек изађем у сусрет јер се не осећам испуњеном уколико добро не обавим задатак.

Славица Јовашевић

ЈЕДНАКА СА ДРУГИМА

–У колицима смо, али то не значи да немамо воље да плешемо или радимо нешто друго што смо раније радили–почиње своју животну причу Кристина. У спортском плесу сам врло кратко, од прошле године. У свету је то нормална појава, а код нас сасвим нешто ново и ја сам за сада једини плесач са инвалидитетом. Жао ми је што немам конкуренцију, јер би заједно било све лепше и лакше, али се надам да сам својим примером успела да заинтересујем и друге људе.

Иако се спортским плесом бави само годину дана, постигла је запажене резултате како на домаћим тако и на иностраним такмичењима. На званичним такмичењима наступала је у Аустрији и два пута у Холандији, док су ревијални наступи били у Републици Српској, Македонији и код нас.

–Добро се сећам свог првог наступа. Било је то прошле године на такмичењу које није било за особе са инвалидитетом. Желела сам да покажем да сам једнака са другима и успела сам. Организатори до самог наступа нису знали да ћу плесати у колицима. Стицајем околности, готово да смо из кола изашли на подијум, тако да нису имали прилику пре ни да ме виде. И сама кореографија била је необична. На почетку ја се на подијуму појављујем покривена плаштом. Када сам коначно и ја почела да плешем сви су очекивали да је то део приче и да ћу устати да играм. Запренашћењу, али и одушевљењу публике није било краја када су схватили да ћу комплетан наступ извести плешући у колицима. Наш наступ је прошао запажено и добили смо другу награду.

Колико је Кристина одлучна у својој намери да буде успешна у плесу говори и податак да из Зрењанина путује на тренинге у Београд.

На први поглед ова жена плени љубазношћу, одмереношћу и жељом да успе у ономе чиме се бави. Упознали смо је током боравка у Ариљу, где се са својим плесним клубом „Лорд“ налазила на десетодневним припремама. Била би ово сасвим обична прича о још једној успешној жени да Кристина Живанкић ипак није посебна. Све успехе постигла је плешући у колицима.

Несвакидашње, али храбро.

–Напорно јесте, али мени се то допада, тако да све подносим са лакоћом. Два-три пута седмично долазим на тренинге у Београд. Пуно се ради, путује, сама возим ауто, али када изађете на подијум све заборавите. Када је нешто лепо и када се воли, не представља оптерећење.

Кристина је свесна свог хендикепана иако оно то тако не доживљава и себе сматра равноправном са свима, јер и она обавља све послове као и здраве особе. Већ други мандат је председник Удружења особа са посебним потребама у Зрењанину и управо својим примером помаже и другима да себе не доживљавају другачијима.

–Ми смо ту где смо. Свако је за себе пронашао активност која му одговара. Неко се бави кошарком, неко атлетиком, неко плесом.

Колица у којима плеше су наменски направљена у Немачкој. Она су посебно балансирана и обезбеђују бржу окретљивост и покретност.

Тренинг Милан Крунић има само речи хвале за Кристинину упорност и залагање, али напомиње да за њу не постоје привилегије и повластице.

–Особе са инвалидитетом играју исте игре као и други плесачи, мада на њиховим такмичењима постоје дуо категорије где су оба плесача у колицима. Њима је све теже, јер све морају да одраде у колицима, покрете, ситем бројања, али такве особе имају више љубави за оно што раде, са њима је опуштеније вежбати, за њих не постоје препреке. Иначе, Кристинин партнер не плеше у колицима.

Истиче да је задовољна боравком у Ариљу. –Ово је прелеп амбијент, природа је дивна, а све у хотелу подређено је мојим потребама. Желела бих истакнем да је за мој боравак у Ариљу заслужан г. Мићковић, председник параолимпијског комитета. Све је подређено мени како бих се боље и удобније осећала.

Кристина својим примером показује да не постоје и не треба да постоје поделе. Сви смо једнаки и равноправни, а колико ћемо од живота узети не зависи од тога да ли смо другачији, већ од способности да себе пронађемо у животу и да се усмеримо ка свом циљу. Кристина је то успела.

С. Р.